

TONKE DRAGT

DICHTBIJ

VER VAN HIER

LEOPOLD / AMSTERDAM

I DEUREN

Ver hier vandaan, heel dichtbij, bevindt zich de Januaraanse Ambassade, verscholen in een geweldige ruimte, in een eindeloos groot huis dat is gegroeid en niet gebouwd. Daar beschikt men over Zeeën van Tijd, en iedereen is er welkom: reiziger of huismus, toevallige voorbijganger of pelgrim met een doel. Er is plaats voor welke zwerver, doler & verdwaalde dan ook, plek voor elke vreemdeling, vluchteling, anderling, *alien*, allochtoon, asielzoeker, wegloper, wandelaar, aanloopkat of... zomaar voor jou & mij.

En waar is die Januaraanse Ambassade?

Aan de andere kant van de deur.

Welke deur?

Elke deur! Als die maar echt en hecht en hard is. Het liefst van hout. Solide. Massief. En dicht. Niemand weet wat er is aan de andere kant van een dichte deur. Al denk je het te weten, helemaal zeker kun je er nooit van zijn. Je weet het pas echt als je de deur hebt open-gedaan.

Iedere deur kan onverwacht toegang geven tot een nieuwe wereld die wil worden ontdekt. Zoals de Januaraanse Ambassade. Welke deur het zal zijn en wanneer het zal gebeuren weet geen mens van tevoren.

Er bestaat niet veel dat geheimzinniger is dan een gesloten deur. Dat wisten ze vroeger ook al. Tweeduisend en nog wat meer jaren geleden brachten de Romeinen offers aan drie deurgodjes: een van de deur zelf, een van de hengsels & scharnieren en een derde van de drempel. En nu nog steeds kan men, als een deur opengaat, in minder dan geen tijd de drempel over zijn! Maar men kan net zo goed even dralen, blijven kijken...

Er was ook een god van de deur als totaal: een grote deur, een hoge deur; het kon zelfs een dubbele deur zijn. Dat was *Janus*, die twee gezichten had. Het ene gezicht keek terug naar het Verleden, het andere zag vooruit in de Toekomst. Het Heden is dus die enkele stap, de drempel...

In de bibliotheek van de Januaraanse Ambassade staat een marmeren beeld van Janus; in zijn handen heeft hij de sleutels van alle deuren daar. (Behalve de sleutels die even geleend zijn en die ergens anders rond-slingeren.)

Iedere deur heeft een andere kant. Ook het kattenluikje. Vergeet vooral het kattenluikje niet! Dat tuimel-deurtje is uitgevonden door *Isaac Newton*, de grote wis- en natuurkundige, filosoof & astronoom, die de Zwaartekracht bestudeerde en die ons de weg heeft gewezen in het Zonnestelsel. Zonder zijn wetten en formules hadden wij nooit op de maan kunnen landen en ruimtesondes op weg sturen naar andere planeten.

Newton vervaardigde het eerste kattenluikje in 1666 of om precies te zijn, hij knutselde er twee: één voor zijn grote kat en nog eentje van bescheidener formaat voor zijn kleine poesje. Toen een bezoeker het waagde te beweren dat alleen het grootste luik toch zeker voldoende zou zijn geweest, antwoordde Newton toornig dat het schuwe kleine poesje zich niet achtergesteld mocht voelen, en dat het heel gelukkig was met een deurtje voor hem alleen.

Katten, zegt men, weten altijd weer de weg naar hun huis – maar dat is niet helemaal waar. Soms raken ze weg, komen nooit meer terug. Die poezen zouden wel eens te vinden kunnen zijn in de Januaraanse Ambassade, waar men Zeeën van Tijd heeft. Katten hebben negen levens, en dat is veel tijd, al zijn het geen zeeën. Ze voelen zich daar dus thuis.

Thuis in de Januaraanse Ambassade? Wat is dat voor een Ambassade? Wat betekent 'Januaraans'? Welk land hoort erbij?

Heb ik ooit een land genoemd? Nee. Ik heb iets verteld over een andere wereld...

II KLOKKEN

Welkom in de Januaraanse Ambassade, waar alle klokken van hun wijzers zijn beroofd.*

Zodat er Zeeën van Tijd zullen zijn, altijd. Want ze tikken wel, de klokken. Als je ernaar wilt luisteren. Je kunt ze horen. Als je tenminste je deur achter je hebt dichtgedaan.

Hier zul je er nooit aan twijfelen dat je je eigen wereld hebt verlaten. Als je binnen bent gebleven, leef je nu binnen in een andere ruimte, zelfs in een andere *ruimtetijd*. Een stap verwijderd en toch ver van je eigen huis. En je deur *gesloten*.

Dit is de eerste opdracht van de Ambassadeur: sluit de deur achter je!

Pas als je dat gedaan hebt, komt de Ambassade tot leven. Zolang het niet is gebeurd, is elk vertrek, hoe mooi ook, niet meer dan decor. Deuren, ramen en vensters: als vastgelijmd. Geen sleutel die zich laat omdraaien, geen klok die wil tikken.

Als je door de zalen gaat dwalen, maken je voetstappen geen enkel geluid. In de muziekzaal laat geen pianotoets zich aanslaan. In de bibliotheek kan geen boek geraadpleegd; het laat zich niet eens uit de kast pakken.

En bovenal: geen levend wezen zul je ontmoeten. Geheel alleen zul je zijn in dat huis dat zo ruim is als een wereld. Geen vriend of vreemdeling kom je tegen, geen muisje is er dat wegritselt, geen vliegje dat vliegt, geen poes om te aaien.

Maar zo hoeft het niet te zijn!

Denk aan de opdracht, *waag het erop*, doe je deur stevig achter je dicht en *ga werkelijk naar binnen*.

Is dat dan gevaarlijk?

Wie niet waagt die niet wint. Natuurlijk is het gevaarlijk... Nou ja, een beetje maar. Onthoud daarom ook de goede raad oftewel de tweede opdracht die de Ambassadeur je geven zal.

De Ambassadeur!

En wie mag dat wel zijn?

In de Januaraanse Ambassade wonen, verblijven, vertoeven en logeren vele mensen en dieren. Zelfs *aliens*. En dan noem ik nog niet de leden van het personeel: de ambtenaren, de secretarissen en de secretaresse van de Ambassadeur, de bibliothecaris, de archivarissen en, naar men fluistert, een klokkenmaker. En dan, niet te vergeten, degene die het eten bereidt en op tafel zet.

En de Ambassadeur? Wat wil de Ambassadeur?

Weet je best: dat je je deur achter je dicht doet. Ga op ontdekkingstocht: trappen op en af, gangen, portalen en nog meer deuren door die kamers en alkoven, suites en zalen verbinden.

Ontelbare vertrekken, serres, erkers, vensters-met-uitzicht, balkons. En ontmoetingen, verwacht en onverwacht. Vergeet vooral de klokken niet!

Je bent welkom.

* Dit betreft de *analoge* klokken. Wat er met de *digitale* klokken gebeurt kan om diplomatieke redenen niet worden vermeld.

III SPIEGELS

Er zijn veel spiegels in de Januaraanse Ambassade. Soms schrik je er even van omdat je denkt een ander te zien; pas als je nog eens kijkt, herken je je eigen spiegelbeeld.

Er zijn spiegels die een ruimte groter en mooier maken, er zijn spiegels die je voor de gek willen houden... Zelfs enkele spiegels zonder weerspiegeling, maar dat is schijn; de spiegelingen zijn er wel, maar gewoon een beetje voor- of achtergeraakt in de Zeeën van Tijd.

Iedere gast, logé, nieuwe bewoner – blijver of passant – kan zichzelf dus heel vaak tegenkomen & bekijken en dat heeft misschien te maken met de tweede opdracht van de Ambassadeur. Die is een waarschuwing en een goede raad.

Zorg ervoor dat je je naam onthoudt en dat je je spiegelbeeld herkent. Vergeet niet wie je bent, zodat je altijd de weg naar je eigen wereld terug kunt vinden.

En hoe doe je dat: terug naar je eigen wereld, je eigen huis?

Precies zoals de heenweg. Gewoon een of andere deur door. Als je maar weet waar je thuishoort, wie je bent, hoe je heet.

En de Ambassadeur?

Stel geen vragen over de Ambassadeur! Daar kan en mag niemand antwoord op geven. Wil je een ander zien dan je spiegelbeeld? Je deur is dicht, in de Ambassade is veel te beleven. Zowel binnen als buiten, want er is ook een tuin. Voordat je erop verdacht bent, kom je iemand tegen! En wie weet wel meer dan dat...

STOP. Nu ben ik aan de beurt. Maak me niet langer lekker met spiegels & klokken & duizend vertrekken & nieuwe vrienden in een andere ruimtetijd. Ik kan er slechts naar verlangen.

Kom ik daar ooit? Of nooit? In de Januaraanse Ambassade, waar die ook mag zijn. Ver van hier. *Elders*. Niet achter een deur!

Ik heb alle deuren in mijn huis ontelbare malen open- en teleurgesteld weer dichtgedaan. Behalve de glazen deuren, dat spreekt. Maar als het glas daarvan ondoorzichtig was geweest, had ik er in mijn woede best een barst in kunnen slaan. Wat mijn solide, hechte, houten, ondoordringbare deuren betreft: vaak kreeg ik zin op ze te bonzen totdat ze zouden barsten, in stukken breken, versplinteren. Dat deed ik natuurlijk niet. Dus geven mijn deuren nog steeds enkel maar toegang tot mijn eigen bekende kamers, mijn hal, portaal, keuken, slaapvertrek, badkamer, wc. Ik kan de straat op lopen (voordeur), ik kan mijn tuin in gaan (achterdeur).

Alleen van het kattenluikje ben ik niet zeker, want mijn poes heb ik de hele dag niet gezien. In de tuin is hij niet en evenmin hier in huis. Dat is wel eens eerder voorgekomen, maar ik maak me toch wat ongerust.

Het kan toch niet zijn dat mijn *kat* nu in die mysterieuze Ambassade is?

Is er geen andere manier om die te bereiken? Vertel me niet dat het via een spiegel moet, ik heb dat al geprobeerd en zonder succes.

